

varmt, at man i Folketinget langt mere systematisk begynder at diskutere, hvad det er for nogle udfordringer, vi står over for. Hvordan forholdt vi os til dem? Og hvordan sikrer vi en sammenhæng imellem de initiativer, vi tager på forskellige områder?

Som jeg sagde før i min korte bemærkning: Hvordan undgår vi, at man på den ene side siger, at det er vigtigt at fremme mæglingsløsninger, det er vigtigt at føre forhandlinger og komme i gang med at løse nogle af de store konflikter rundt om i verden, fordi man ved, at de også kan føre til stor risiko for os, når man på den anden side så efter 11. september går med i hele arbejdet med terrorlister, som forhindrer, at man kan snakke med de parter, som det er nødvendigt at snakke med, hvis man skal finde forhandlingsløsninger? Et af de mest kendte eksempel er Sri Lanka, hvor vi havde fredsobservatører inde fra de nordiske lande, men hvor EU så satte den ene part i konflikten på terrorlisten, hvorefter vi var nødt til at trække fredsobservatørerne ud, og så blussede krigen op igen. Det giver altså problemer, når vi har to forskellige områder, hvor vi gør noget, der strider mod hinanden. Derfor vil det være væsentligt at diskutere det i sammenhæng.

Kl. 11:16

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ja tak. Der er en enkelt kort bemærkning. Hr. Søren Espersen.

Kl. 11:16

Søren Espersen (DF):

Ja, men det er, når Enhedslistens ordfører ligesom antyder, at der er noget her i Folketinget, der ikke kan diskuteres. Jeg synes, det er en virkelig unfair måde at beskrive det her på. Hvem har sagt, at der er noget, der ikke kan diskuteres? Hvad er det for noget, der ikke vil kunne blive bragt frem her, f.eks. på opfordring af Enhedslisten? Hvad er det for nogle forespørgsler, der ikke kan rejses? Hvad er det for nogle ministre, der ikke kan indkaldes? Er det ikke sådan, at alting faktisk kan diskuteres i det her Folketing, det kræver bare et initiativ? Jeg kan da også se på listerne, at Enhedslisten da ikke holder sig tilbage, hvad angår forespørgselsdebatter og initiativer til diskussioner, og det er jo glimrende.

Kl. 11:17

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 11:17

Line Barfod (EL):

Jeg ved ikke, hvor hr. Søren Espersen har fra, at jeg skulle have sagt, at der er noget, der ikke kan diskuteres. Det, jeg sagde, var, at vi har brug for i Folketinget netop at diskutere, hvordan vi arbejder. Jeg sagde: Vi har i Folketinget brug for at diskutere, hvordan vi får lagt langt større vægt på at diskutere alt det, der foregår internationalt, fordi det har meget større betydning for borgerne i Danmark end meget af det, vi faktisk bruger tid på i dag, hvor vi sidder og laver små kommarcetterelser.

Så det er i høj grad en diskussion, vi skal have i Folketinget om, hvad det er, vi bruger vores tid på, men jo også en diskussion om, hvordan vi tilrettelægger arbejdet. Der er jo forskel på, om man diskuterer en samlet, overordnet strategi en gang imellem og så prøver at indrette andre ting efter det, eller om man indimellem på forskelligt privat initiativ tager forskellige helt konkrete sager op. Det er jo to meget forskellige måder at arbejde på, og jeg synes, det kan være fornuftigt også at diskutere fra et overordnet perspektiv.

Kl. 11:18

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Søren Espersen.

Kl. 11:18

Søren Espersen (DF):

Men så er vi jo faktisk næsten enige. Kunne vi så ikke bare lade det blive ved det? Lad os få en årlig omfattende generel sikkerhedspolitisk debat, hvor alle de her emner bliver rejst, og få lejlighed til at tale dem grundigt igennem så at sige tværfagligt og så lade det blive ved det. Det, der stilles forslag om, er at få en eller en form for rigoristisk, stram, firkantet ramme, hvorunder regeringen skal til at indordne sig, og hvor udenrigspolitikken ikke længere som noget naturligt føres af regeringen efter rådføring med Udenrigspolitisk Nævn.

Kl. 11:18

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 11:19

Line Barfod (EL):

Jeg har ikke læst forslaget og har heller ikke forstået debatten i dag sådan, at der skulle være tale om, at Folketinget en gang om året vedtager, at der her må gøres sådan og her må gøres sådan – en lang facitliste for hele verden – og at der så ikke kan ændres på det i det kommende år. Jeg kan ikke forestille mig, at nogen ville ønske at